

Uitgifte

Repertoriumnummer 2020 /
Datum van uitspraak 10 september 2020
Rolnummer 2019/AB/661
Beslissing waartegen beroep 19/528/A

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

OCMW - maatschappelijke dienstverlening
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 8°, Ger. W.)

B. B.

appellante, vertegenwoordigd mr. VAN EECKHOUDT Els, advocaat te 1740 TERNAT,
Statiestraat 25

tegen

OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN VAN LIEDEKERKE, ON met zetel
te 1770 LIEDEKERKE, Opperstraat 33, geïntimeerde, vertegenwoordigd mr. VEIRMAN
Katleen, advocaat te 1770 LIEDEKERKE, Bakkerijstraat 18.

**

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken door de arbeidsrechtbank te Brussel op 26 juli 2019, 16e kamer (A.R. 19/528/A)
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie op 2 september 2019,
- de neergelegde conclusies,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 25 juni 2020 door advocaat-generaal N. Van den Brande,
- de repliek op het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 9 juli 2020 voor het OCMW van Liedekerke,
- de voorgelegde stukken.

**

*

De zaak werd regelmatig vastgesteld op de zitting van 11 juni 2020 en werd vervolgens overeenkomstig art. 2 van het KB nr. 2 met betrekking tot de verlenging van de verjaringstermijnen en de andere termijnen om in rechte te treden, alsmede de verlenging van de termijnen van de rechtspleging en de schriftelijke behandeling voor de hoven en rechtbanken (BS 9 april 2020 2de uitgave – hierna verkort aangeduid als KB nr. 2) van rechtswege in beraad genomen op basis van de overgelegde conclusies en stukken, zonder mondeling pleidooi. Alle partijen hadden vóór 11 juni 2020 hun stukken neergelegd. De zaak werd voor uitspraak gesteld op heden.

1. PROCEDURE

1.

Bij verzoekschrift, toegekomen ter griffie van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel op 30 april 2019, tekende mevrouw B. B. beroep aan tegen de beslissing van 26 februari 2019 van het BCSD van het OCMW Liedekerke, waarbij haar vanaf 1 maart 2019 niet langer het leefloon werd toegekend wegens gebrek aan werkbereidheid.

Ter zitting van 20 juni 2019 werd het beroep uitgebreid, in die zin dat het ook werd ingesteld tegen de beslissing van 23 april 2019 van huidig geïntimeerde waarbij, ingevolge de aanvraag van 9 april 2019 van huidig appellante, haar het leefloon andermaal werd geweigerd.

Bij vonnis van 26 juli 2019 heeft de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 16^e kamer, in de zaak met AR nr. 19/528/A, het beroep van de eisende partij tegen de bestreden beslissingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard, omdat appellante in de periode vanaf 1 maart 2019 onvoldoende bewijzen heeft geleverd van haar werkbereidheid.

2.

Appellante kan zich niet neerleggen bij het hierboven vermelde vonnis en heeft bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het arbeidshof Brussel, hoger beroep aangetekend tegen dit vonnis.

Daarbij wordt gevorderd de aangevochten beslissing te vernietigen, appellante vanaf 1 maart 2019 het leefloon toe te kennen en geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van het geding.

Partijen werden overeenkomstig artikel 747 Ger. W. opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 11 juni 2020.

De zaak werd op de voorziene rechtsdag overeenkomstig artikel 2 § 1 van het K.B. nr. 2 van 9 april 2020 met betrekking tot de verlenging van de verjaringstermijnen en de andere termijnen om in rechte op te treden, alsmede de verlenging van de rechtspleging en de

schriftelijke behandeling voor de hoven en rechtbanken, afgehandeld op basis van de overgelegde conclusies en stukken en zonder mondeling pleidooi.

De debatten werden van rechtswege gesloten.

Mevrouw Nathalie Van den Brande, Advocaat-generaal, heeft op 25 juni 2020 haar schriftelijk advies ter griffie neergelegd.

Geïntimeerde heeft haar repliek op 9 juli 2020 ter griffie neergelegd.

Na beraad doet het arbeidshof Brussel in de Nederlandse taal als volgt uitspraak.

2. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het aangevochten vonnis werd overeenkomstig artikel 792, 2^e lid Ger. W. met een gerechtsbrief van 31 juli 2019 door de griffier van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel aan de partijen verstuurd. Het bericht van kennisgeving werd op het adres van appellante achtergelaten op 1 augustus 2019.

Appellante tekende hoger beroep aan bij verzoekschrift dat op maandag 2 september 2020 werd neergelegd op de griffie van het arbeidshof Brussel.

Het hoger beroep werd overeenkomstig de artikelen 1051, eerste lid Ger. W. tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

3. STANDPUNT VAN PARTIJEN

3.1. Standpunt van appellante

1.

Appellante is een alleenstaande moeder met 4 kinderen, waarvan er 3 bij haar wonen. Sinds 19 september 2016 geniet zij het leefloon als persoon met gezinslast.

Zij is Franstalig met noties van het Nederlands.

Geïntimeerde heeft een eerste keer het leefloon stopgezet vanaf 1 oktober 2018 tot en met 14 december 2018 op grond van werkweigering, hetgeen appellante betwist.

Zij is vervolgens bij de VDAB en andere instellingen gaan solliciteren om werk te vinden als poetshulp, waardoor haar vanaf 14 december 2018 opnieuw het leefloon werd toegekend.

Het is ten onrechte dat geïntimeerde voorhoudt dat appellante onvoldoende bewijzen van sollicitaties zou binnenbrengen. Ze had op 23 januari 2019 een sollicitatiegesprek bij Tempo-team, ze volgde van 11 februari 2019 tot en met 22 februari 2019 een stage, met als doel na te gaan of ze een Franstalige opleiding van 4 maanden zou kunnen volgen en nadien wenste zij een opleiding van anderhalf jaar als kinderverzorgster te volgen in het Frans, maar dit werd door geïntimeerde geweigerd omdat appellante inspanningen moest doen om het Nederlands machtig te worden.

Ingevolge de bestreden beslissing van 26 februari 2019 van geïntimeerde, zou appellante volgens geïntimeerde in haar oorspronkelijke houding hervallen zijn en geen sollicitatiebewijzen meer binnengebracht hebben en kon geïntimeerde zich ook niet vinden in het voornemen van appellante om een Franstalige opleiding te volgen, temeer daar dit geen arbeidskansen zou opleveren.

Appellante zou op 14 februari 2019, 4 maart 2019 en 10 april 2019 telkens zonder wettige reden afwezig geweest zijn op haar afspraken bij Skillbuilders, maar zij diende op ongeveer hetzelfde ogenblik in Asse op 2 verschillende afspraken te zijn.

2.

De beslissing van geïntimeerde is onterecht, aangezien appellante enkel de vraag heeft gesteld of zij een Franstalige opleiding tot kinderverzorgster mocht volgen. Zij heeft zich neergelegd bij het negatieve antwoord.

Zij heeft Nederlandse taallessen gevolgd tot niveau 2.2, maar zij is de taal nog niet volledig machtig.

Zij heeft met akkoord van geïntimeerde in februari 2019 een stage gevolgd van 2 weken.

Zij mocht van de sociaal assistente een opleiding familiehelp volgen in het Frans, maar voor een dergelijke opleiding was volgens de VDAB pas plaats vanaf september 2019. Toen de sociaal assistente van geïntimeerde met verlof was, heeft haar vervangster gesteld dat ze geen Franstalige opleiding kon volgen, enkel een opleiding in het Nederlands of een tewerkstelling op grond van artikel 60.

Appellante heeft derhalve opleidingen gevolgd, ging naar afspraken en heeft gesolliciteerd. Binnen haar mogelijkheden van alleenstaande moeder met 3 kinderen ten laste, met een beperkte talenkennis en met een beperkt sociaal netwerk, heeft zij alle mogelijkheden uitgeput om werk te vinden.

Zij heeft zich in de periode vanaf 1 maart 2019 permanent actief ingezet om eender welke dienstbetrekking te vinden die strookt met de menselijke waardigheid.

Appellante verwijst naar de diverse stukken die ze in dat verband voor legt: visitekaartjes van Plus Home Services, Het Poetsbureau en Manpower, bewijs van inschrijving bij de VDAB, uitnodigingen voor afspraken bij o.a. SBS, hetgeen op zijn minst bewijst dat appellante moeite heeft gedaan om contacten te leggen en werk te zoeken.

Zij voldoet in deze periode dan ook weldegelijk aan alle voorwaarden om recht te hebben op leefloon.

3.2. Standpunt van geïntimeerde

1.

Appellante is 30 jaar en een alleenstaande moeder van 4 kinderen, waarvan er 3 bij haar wonen.

Zij geniet sinds 19 september 2016 leefloon.

Zij is Franstalig en spreekt en begrijpt nauwelijks Nederlands. Zij heeft wel in het verleden taallessen gevolgd, maar momenteel niet meer. Zelfs eenvoudige zaken begrijpt zij moeilijk in het Nederlands en in haar communicatie met geïntimeerde sprak ze ook geen Nederlands.

In 2018 werd haar voorgesteld om een opleiding te volgen met een voortraject van 5 maanden Nederlandse lessen, maar zij weigerde dat.

Hoewel ze akkoord ging met een tewerkstelling in Geraardsbergen, ging dit uiteindelijk niet door omwille van een polsfractuur en doordat ze anderzijds ook wees op de afstand; ze beweerde over geen rijbewijs te beschikken, wat achteraf niet waar bleek te zijn.

Omdat ze ook bij een sollicitatiegesprek bij Group Intro weinig motivatie vertoonde, werd vanaf 1 oktober 2018 het leefloon stopgezet.

Omdat zij nadien wél sollicitatiebewijzen voorlegde en zich inschreef bij de VDAB op 12 december 2018, werd haar opnieuw het leefloon toegekend vanaf 14 december 2018. Er werd daarbij een GPMI afgesloten.

Appellante bracht andermaal geen sollicitatiebewijzen meer binnen. Bij Tempo-team verklaarde ze op 23 januari 2019 dat ze enkel wou werken tot ze recht had op werkloosheidsuitkeringen, zodat ze vanaf dan een opleiding kon volgen.

Appellante wou voor een periode van anderhalf jaar een Franstalige opleiding als kinderverzorgster volgen, maar dit werd door geïntimeerde geweigerd omdat zij gemotiveerd moest zijn om het Nederlands machtig te worden en op die manier haar arbeidskansen te vergroten.

Tijdens een bureelgesprek op 7 maart 2019 verklaarde appellante gezondheidsproblemen te hebben en te fier te zijn om een tewerkstelling op te nemen bij Group Intro.

Op 14 februari 2019, 4 maart 2019 en 10 april 2019 was ze bovendien 3 keer zonder wettige reden afwezig op de afspraak bij Skillbuilders.

Op 30 september 2019 is ze, zonder geïntimeerde daarvan in kennis te stellen, naar Luik verhuisd, en zou ze zich aldaar tot het OCMW gewend hebben.

2.

Terecht heeft de eerste rechter geoordeeld dat appellante de bewijslast draagt dat zij voldoet aan alle toekenningsvoorwaarden voor het bekomen van het leefloon. Zij moet daarbij alle arbeidsmogelijkheden uitputten die niet strijdig zijn met de menselijke waardigheid.

Eisende partij wou een Franstalige opleiding volgen als kinderverzorgster, maar er werd haar verschillende keren meegedeeld dat dit geen arbeidskansen opleverde.

Geïntimeerde heeft nooit een akkoord gegeven voor een dergelijke Franstalige opleiding. Appellante was daar wel heel vastbesloten over en vond dat geïntimeerde niet te oordelen had over haar leven.

Appellante kan pas aanspraak maken op het leefloon wanneer zij bewijst dat zij zich permanent én actief heeft ingezet om werk te vinden. Dat bewijs levert zij niet.

Omdat er veel vacatures huishoudhulp openstaan, werd appellante bevraagd of zij bereid was in samenwerking met VDAB/Vokans een opleiding huishoudhulp te volgen van 24 april 2019 tot 1 juni 2019, maar appellante heeft dit resoluut geweigerd.

De eerste rechter heeft terecht gesteld dat door appellante nauwelijks stukken worden voorgelegd die wijzen op het zoeken naar een passende dienstbetrekking.

In hoger beroep worden geen andere stukken voorgebracht, reden waarop appellante dient te worden veroordeeld tot de gerechtskosten in hoger beroep, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding van 174,94 €.

3.

Ondergeschikt en enkel voor het geval het arbeidshof toch zou beslissen dat appellante het leefloon toekomt vanaf 1 maart 2019, stelt geïntimeerde dat dit slechts kan toegekend worden tot uiterlijk 30 september 2019, omdat appellante dan naar Luik verhuisd is.

4. BEOORDELING

1.

Appellante werd door geïntimeerde vanaf 1 oktober 2018 tot 14 december 2018 niet langer het leefloon toegekend, dit omwille van een gebrek aan werkbereidheid. Hiertegen werd geen beroep aangetekend.

Omdat appellante vervolgens naar het oordeel van geïntimeerde wél terug haar werkbereidheid bewees, werd haar vanaf 14 december 2018 opnieuw het leefloon toegekend.

Vanaf 1 maart 2019 besliste geïntimeerde evenwel andermaal appellante niet langer het leefloon toe te kennen, omdat zij opnieuw in haar 'oude gewoonte' was hervallen.

Appellante is van oordeel dat zij haar werkbereidheid weldegelijk heeft bewezen, waardoor zij vanaf 1 maart 2019 verder aanspraak maakt op leefloon.

Op te merken valt dat de betwisting slechts kan slaan op de periode 1 maart 2019 tot 30 september 2019, aangezien appellante op deze laatste datum naar Luik is verhuisd en geïntimeerde uiteraard vanaf die datum niet langer het bevoegde OCMW is voor de toekenning van het leefloon aan appellante.

2.

Artikel 1 van de OCMW-wet voorziet dat elke persoon recht heeft op maatschappelijke dienstverlening dat tot doel heeft eenieder in de mogelijkheid te stellen een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

Het recht op maatschappelijke dienstverlening is een absoluut en in zekere zin een onvoorwaardelijk recht. Het is een recht dat niet mag afhangen van externe voorwaarden, dus andere voorwaarden dan die uit artikel 1, eerste lid OCMW-wet zelf.

Die voorwaarde is enkelvoudig: zonder OCMW-hulp niet menswaardig kunnen leven. Omgekeerd volgt hieruit dat een persoon die wél over deze mogelijkheid beschikt, niet door het OCMW in die mogelijkheid moet worden gesteld.

Wie aanspraak maakt op de solidariteit van de gemeenschap, dient evenwel aan bepaalde toekenningsvoorwaarden te voldoen.

Als aanspraak wordt gemaakt op de prestaties van de RMI-wet, mag men niet over toereikende bestaansmiddelen beschikken, noch in staat zijn deze, hetzij door eigen inspanningen, hetzij op een andere manier, te verwerven (artikel 3, 4° RMI-wet).

Daarbij wordt niet enkel gelet op de actuele, maar ook op de potentiële bestaansmiddelen die men in staat is te verwerven, onder andere door middel van werkbereidheid (artikel 3, 5° RMI-wet), of door zijn rechten te laten gelden op sociale uitkeringen (artikel 3, 6° RMI-wet).

De werkbereidheid wordt beoordeeld aan de hand van de concrete mogelijkheden en de persoonlijke inspanningen van de aanvrager, rekening houdend met de specifieke situatie, de leeftijd, opleiding, gezondheid en opvoeding (Alg. Omzendbrief van 6 september 2002 betreffende de wet van 26 mei 2002, p. II, www.mi-is.be).

Werkbereidheid mag dan nog in eerste instantie een ingesteldheid zijn, zij houdt tevens in dat de betrokkene zich actief inzet om een dienstbetrekking te vinden. Of die bereidheid er is, mag niet enkel worden afgeleid uit zijn eigen verklaringen, maar ook uit zijn gedragingen en onthoudingen (Arbh. Bergen, 24 oktober 2000, *J.T.T.* 2001, 36). Het is dus de leefloonaanvrager die persoonlijk blijk moet geven van zijn bereidheid tot tewerkstelling (Arbrb. Antwerpen 22 december 2003, AR 357.636, *onuitg.*).

Die werkbereidheid veronderstelt een actieve en permanente ingesteldheid waaruit de wil blijkt om zich in te schakelen in het arbeidscircuit (Arbrb. Oudenaarde 7 maart 2011, AR nr. 10/1188/A, *OCMW-Visies* 2012, afl. I, 80). Mogen bij de werkbereidheidstoets de maatstaven van de werkloosheidsreglementering niet worden gehanteerd (inzake onder meer abnormaal langdurige werkloosheid, werkweigering, een aantal sollicitaties per maand bewijzen, ...), dan vereist een serieuze werkbereidheidstoets toch dat op actieve wijze op zoek wordt gegaan naar werk, wat ernstige, regelmatige en in de tijd gespreide inspanningen vereist (Arbrb. Brussel 24 september 2007, *Soc. Kron.* 2009, 447).

Daarbij dienen volgens een meerderheidsrechtspraak een drietal regels te worden gehanteerd:

- Een alleenstaande daad of onthouding mag niet determinerend zijn. Het is de min of meer algemene onwil (vrijwillige werkverlating, een door de werknemer uitgelokt ontslag, weigering van een passende dienstbetrekking, niet voorleggen van voldoende sollicitatiebewijzen, nalaten mee te werken aan de arbeidsbemiddeling van de VDAB, ...) ten overstaan van de werksituatie welke dient te worden beteugeld (E. VERBRUGGEN, Overzicht van rechtspraak, Bestaansminimum (1987 – 1991), *B.T.S.Z.* 1992, 712).
- Een bewezen afwezigheid van werkbereidheid mag de betrokkene niet op blijvende wijze worden aangerekend. Dit kan desgevallend leiden tot een schorsing, maar niet tot een blijvende weigering van het leefloon (Arbrb. Antwerpen 26 januari 1979, *onuitg.*).
- Wie aanspraak maakt op het leefloon, mag verweten worden geen werk te hebben gezocht, niet er geen gevonden te hebben. Op de aanvrager rust een inspanningsverbintenis, geen resultaatsverbintenis (Arbh. Bergen 24 oktober 2000, *J.T.T.* 2001, 36).

In eerste instantie is het de aanvrager van het leefloon die de last heeft te bewijzen dat hij blijk geeft van bereidheid tot tewerkstelling, wat evenwel niet wegneemt dat het OCMW ook haar verweermiddelen en loochenstraffingen dient te bewijzen (D. SIMOENS, Handboek OCMW-dienstverlening, Die Keure, losbladig, 42).

Een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB wordt doorgaans als vereiste gesteld, zelfs al is dergelijke inschrijving een formeel gegeven dat op zichzelf niet voldoende is om de werkbereidheid te bewijzen wanneer dit niet door andere elementen wordt bevestigd (Arbrb. Dinant 3 juni 1980, *onuitg.*). Van de aanvrager mag worden verwacht dat hij ook actief op zoek gaat naar werk (Arbh. Antwerpen 15 mei 2012, AR nr. 2011/AA/447, *onuitg.*)

Toch moet in het algemeen worden gesteld dat de aanvrager van het leefloon zich bij de VDAB moet inschrijven, niet (alleen) om te voldoen aan de werkbereidheidsvoorwaarde, maar ook om in aanmerking te komen voor de vele sociale tewerkstellingsmaatregelen.

Immers, artikel 3, 6° RMI-Wet legt de aanvrager op zijn rechten te laten gelden op uitkeringen die hij kan genieten krachtens de Belgische of buitenlandse sociale wetgeving. Uit deze bepaling blijkt het strikt residuair karakter van de RMI-Wet, die slechts een leefloon toekent wanneer alle andere inkomstenbronnen tevergeefs werden aangeboord.

3.

Terecht wordt door de Advocaat-generaal in haar schriftelijk advies erop gewezen dat op 16 januari 2019 tussen partijen een GPMI werd opgemaakt, waarin de wederzijdse verbintenissen werden opgenomen.

Daarbij werd o.m. voorzien dat appellante alle afspraken met de VDAB diende na te leven en zich intensief moest laten begeleiden; ook moest zij 5 sollicitatiebewijzen per week binnenbrengen bij de maatschappelijk werkster, moest ze zich vóór 15 februari 2019 bij 3 interimkantoren ingeschreven hebben en bereid zijn om op elk werkaanbod in het kader van artikel 60 in te gaan.

Artikel 15 RMI-Besluit van 11 juli 2002 voorziet in een regelmatige evaluatie van de uitvoering van het contract en dit ten minste drie maal per jaar.

Artikel 30 § 2 RMI-Wet van 26 mei 2002 voorziet in principe dat, wanneer wordt vastgesteld dat de verplichtingen die werden vastgelegd in het GPMI zonder wettige reden niet worden nageleefd, de betrokkene eerst moet aangemaand worden en pas daarna kan overgegaan worden tot gehele of gedeeltelijke schorsing voor een periode van hoogstens één maand en van hoogstens 3 maanden bij herhaling binnen het jaar.

Wanneer evenwel geoordeeld wordt dat er totaal geen werkbereidheid is, kan dit desgevallend aanleiding geven tot de volledige stopzetting van het leefloon indien daardoor wordt vastgesteld dat niet langer voldaan is aan de toekenningsvoorwaarden voor het leefloon (Cass. 11 december 2017, S.6.0093.F, www.cass.be).

Artikel 30 § 2 RMI-Wet verwijst ten andere niet naar de algemene toekenningsvoorwaarden voorzien in artikel 3 RMI-Wet; dit laatste artikel somt immers de voorwaarden op om te kunnen genieten van het leefloon. Geen enkele wetsbepaling maakt de toepassingsvoorwaarden van de wet afhankelijk van de procedure over een sanctiemaatregel die bedoeld is in artikel 30 § 2 RMI-Wet (Arbh. Gent 13 maart 2017, 2015/AG/371, *onuitg.*).

Indien de rechter oordeelt dat in de periode waarvoor leefloon wordt gevraagd er totaal geen werkbereidheid is, kan geen leefloon worden toegekend en dit los van de beoordeling van het GPMI (Arbrb. Brussel NI. 11 oktober 2018, AR 18/863/A, *onuitg.*; Arbrb. Brugge 8 augustus 2013, AR nr. 1212802-A, *onuitg.*).

4.

Uit het administratief dossier blijkt dat appellante weliswaar beweert dat zij naar werk zoekt, maar die zoektocht staat in elk geval op een erg laag pitje en zij haalt allerhande 'redenen' aan om niet in te gaan op concrete werkaanbiedingen.

Er is weliswaar een inschrijving bij de VDAB vanaf 17 februari 2019, maar op zich volstaat dit niet om de werkbereidheid te bewijzen. Appellante moet actief op zoek gaan naar werk, en daar nijpt het schoentje.

Zij beroept zich ofwel op verplaatsingsproblemen (zogezegd beschikt ze niet over een rijbewijs, terwijl dit achteraf niet correct blijkt te zijn), ofwel wil zij slechts beperkt werken (tot zij voldoende arbeidsdagen heeft om een opleiding te volgen), ofwel beroept zij zich op het feit dat zij het Nederlands nog steeds niet voldoende onder de knie heeft, ofwel wil zij enkel een Franstalige opleiding volgen hoewel die haar vanuit verschillende hoeken wordt afgeraden omdat dit haar tewerkstellingskansen in geen enkel opzicht verhoogt, terwijl zij een Nederlandstalige opleiding met wél serieuze kansen op tewerkstelling als huishoudhulp resoluut weigert en voor andere kansen haar neus ophaalt.

Van de 6 afspraken bij Skillbuilders, de gespecialiseerde partner van de VDAB voor sollicitatiebegeleiding voor anderstaligen, komt ze er slechts 2 na, ze gaat solliciteren mét haar kinderen, ze weigert een tewerkstelling als poetshulp (hoewel ze over geen diploma beschikt) en wanneer ze een opleiding poetshulp moet volgen omdat ze niet over de nodige vaardigheden beschikt, mist ze zonder geldige reden het inschrijvingsmoment.

Wie beroep doet op de maatschappelijke solidariteit, verkeert niet in een positie om kieskeurig te zijn als het op tewerkstelling aankomt. Appellante heeft evenwel haar eigen traject uitgetekend (die haar géén tewerkstellingskansen oplevert) en weigert daarvan af te wijken, ondanks alle goede raad.

Er kan derhalve niet gezegd worden dat appellante blijkt geeft van werkbereidheid en dit los van het bestaan van een GPMI en de beoordeling daarvan, waarvan -voor zover relevant- overigens niet eens wordt beweerd, laat staan bewezen, dat door appellante zou voldaan

zijn aan de daarin gestelde voorwaarden (binnenbrengen van het aantal sollicitaties per week, inschrijven bij minstens 3 interimkantoren, bereid zijn in te gaan op elk werkaanbod in het kader van artikel 60), wel integendeel.

Een voorafgaandelijke aanmaning is in de gegeven omstandigheden geen noodzakelijke voorwaarde (meer) vooraleer tot uitsluiting over te gaan.

In hoofde van appellante is er immers al lang geen sprake meer van een *'alleenstaande onthouding'*, noch van een *'geïsoleerde afwezigheid van werkbereidheid'*. Zij bewijst allerminst ernstige, regelmatige en in de tijd gespreide inspanningen om werk te zoeken.

In de gegeven omstandigheden is zelfs reeds de (tussen)fase gepasseerd waarbij aan appellante tijdelijk het leefloon zou kunnen ontzegd worden, dit in afwachting dat de werkbereidheid wordt aangetoond. Appellante heeft die kansen in het verleden reeds ruimschoots gekregen van geïntimeerde, maar valt telkens weer in herhaling.

Het heeft er alle schijn van dat appellante zich eerder *'verstopt,'* om op die manier te kunnen ontsnappen aan een tewerkstelling en zonder veel inspanningen (verder) te kunnen blijven genieten van een leefloon. Dergelijke houding/ instelling kan allerminst worden aanvaard!

Het hoger beroep is dan ook ongegrond.

4.

Ten onrechte vordert geïntimeerde de veroordeling van appellante tot de gedingskosten.

Dat door appellante in graad van hoger beroep geen andere stukken worden voorgebracht dan voor de eerste rechter, betekent niet dat het hoger beroep daardoor tergend of roekeloos zou zijn.

Er zijn geen redenen om af te wijken van de bepalingen van artikel 1017, 2^e lid Ger. W.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Recht sprekend op tegenspraak, dit na beraadslaging.

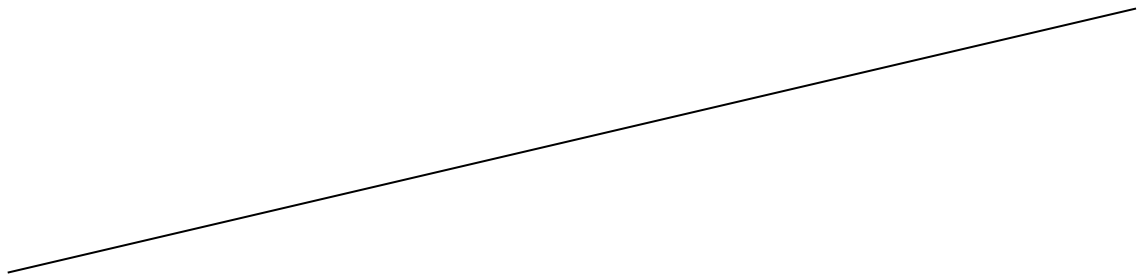
Het arbeidshof stelt vast dat de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken en in het bijzonder artikel 24 van deze wet, werd gerespecteerd.

Het arbeidshof verwerpt alle verdere, ruimere of strijdige conclusies.

Het arbeidshof verklaart het hoger beroep van mevrouw B. B. tegen het vonnis van 26 juli 2019 van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 16^e kamer, in de zaak met AR nr. 19/258/A, ontvankelijk, doch ongegrond.

Veroordeelt geïntimeerde op grond van artikel 1017, 2^e lid Ger. W. tot de kosten van het geding in graad van hoger beroep, aan de zijde van appellante te vereffenen op het bedrag van 174,94 € aan rechtsplegingsvergoeding en aan de zijde van geïntimeerde niet te vereffenen, aangezien ze te haren laste blijven.

Legt de bijdrage van 20,00 € voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand in graad van hoger beroep, die overeenkomstig artikel 1018, 1ste lid, 8° Ger. W. een gerechtskost uitmaakt, overeenkomstig artikel 1017, 2de lid Ger. W. ten laste van geïntimeerde.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

M. COMPERNOLLE, raadsheer m.o.,
J. BOULOGNE, raadsheer in sociale zaken, werkgever,
S. LOGIST, raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
Bijgestaan door S. VAN DER HOEVEN, griffier

S. VAN DER HOEVEN,

S. LOGIST,

J. BOULOGNE,

M. COMPERNOLLE,

De raadsheren in sociale zaken, J. Boulogne en S. Logist, die aan het beraad hebben deelgenomen in deze zaak, verkeren in de onmogelijkheid om dit arrest te ondertekenen. Overeenkomstig artikel 785 Ger. W., wordt het arrest ondertekend door M. Compernelle, raadsheer m.o. en voorzitter van deze kamer.

S. Van der hoeven, griffier.

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 10 september 2020 door

M. COMPERNOLLE, raadsheer m.o.,
S. VAN DER HOEVEN, griffier

S. VAN DER HOEVEN,

M. COMPERNOLLE,